

20 χρόνια από την ίδρυση της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση

22.03.15

Πριν από 20 χρόνια, μέρες του Μάρτη του 1995, το αμφιθέατρο ΜΑΧ στο Πολυτεχνείο έσφυζε ξανά από νεολαιίστικη ζωντάνια, πολιτικές συζητήσεις, προβληματισμούς, αγωνία και αισιοδοξία για το μέλλον. **20 χρόνια πριν, μέρες σαν τις σημερινές, η ΚΝΕ-NAP μετεξελισσόταν σε «νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση»**, μέσα από έναν εξαιρετικά πλούσιο διάλογο, που ξεκίνησε το 1994 (με τη δημοσίευση των θέσεων για ένα Συνέδριο επανίδρυσης μιας σύγχρονης απελευθερωτικής κομμουνιστικής νεολαίας) και κορυφώθηκε με τη διαδικασία του συνεδρίου όπου και υπερψηφίστηκε (ανάμεσα σε 3 προτάσεις) το νέο όνομα της οργάνωσης. **«Η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει δημιουργηθεί, συσπειρώνοντας μια νέα γενιά αγωνιστών που πολιτικοποιήθηκε μετά το 1989** στους αγώνες ενάντια στη συναίνεση και την υποταγή, στα κινήματα του 90-91 και τις μάχες ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Τον επόμενο χρόνο (Μάρτιος 1996) διοργανώνεται στη Νομική η Συνδιάσκεψη για τη Διακήρυξη της νέας οργάνωσης, στην οποία καταλήγεται το προγραμματικό κείμενο της νΚΑ και στοιχεία της στρατηγικής της φυσιογνωμίας», αναφέρει το χρονικό του NAP.

Από το συνέδριο του 1995, μέχρι σήμερα, η νΚΑ, πιστή στο στόχο της «να αποτελέσει μια ποιοτική τομή στην πολιτική φυσιογνωμία της επαναστατικής Αριστεράς στη νεολαία», στράτευσε στο πλευρό της, στο κίνημα και στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση χιλιάδες νέους που δε συμβιβάζονταν με τα πρότυπα του καπιταλισμού, που δε χώραγαν στα ασφυκτικά πλαίσια αυτού του συστήματος και ακόμα πρωτοστατούν σε κάθε μάχη. Σήμερα, μέσα από πολλές δυσκολίες, νίκες και ήττες, έχει την ηλικία των πιο «δυναμικών» μελών της. Η νΚΑ είναι «συνομήλικη» με τη γενιά της κρίσης, τη γενιά που πρέπει να πάρει στις πλάτες της το βάρος της αλλαγής του κόσμου, όπως και κάθε σύγχρονη κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας.

«Το δίλημμα της εποχής μας δεν είναι να διαλέξουμε ποιος θα διαχειριστεί καλύτερα μια δεδομένη πολιτική, αλλά η αποδοχή ή απόρριψή της. Βαρβαρότητα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης ή

επαναστατική ανατροπή της! Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Εμείς επιλέγουμε το δρόμο της επαναστατικής ανατροπής, έχοντας πλήρη συναίσθηση αυτής της επιλογής.», αναφέρει η ιδρυτική διακήρυξη της νΚΑ του 1995. Στον ίδιο δρόμο, με ακόμα μεγαλύτερη πίστη, προχωράμε και σήμερα, 20 χρόνια μετά.

της Νίκης Βαχαβιώλου, στέλεχος της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Βασικός στόχος ήταν και παραμένει η συγκρότηση μιας κομμουνιστικής αφήγησης για τη νέα γενιά

Το 1990 ξεκίνησε μία δεκαετία σημαδεμένη από το σοκ της κατάρρευσης του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού και την κυριαρχία της ρεβανσιστικής και αλαζονικής διακήρυξης του «τέλους της Ιστορίας», του τέλους των μεγάλων αφηγήσεων. Ταυτόχρονα όμως, η δεκαετία αυτή σηματοδοτείται από την τομή που κράτησε ψηλά την ελπίδα, κόντρα στις δυσκολίες και στο κλίμα της εποχής, από την ατράνταχτη πεποίθηση και τόλμη εκείνων που διακήρυξαν ότι η ιστορία δεν τέλειωσε, αλλά πως αργά ή γρήγορα νέοι κοινωνικοί τριγμοί θα έρθουν να τραντάξουν τη φαινομενική παντοδυναμία του αντιπάλου.

Η ανταρσία της ΚΝΕ και η ίδρυση του Νέου Αριστερού Ρεύματος ήρθαν μέσα σε αυτή τη δύσκολη περίοδο να εκφράσουν την ανάγκη της ρήξης με το παλιό, αλλά και της συγκρότησης μίας Αριστεράς που ξεκάθαρα δήλωνε ότι δεν θα υπακούσει και δε θα συμβιβαστεί σε πείσμα των καιρών. Μέσα σε αυτό το ταραγμένο τοπίο, το Σεπτέμβριο του 1990, το 5ο έκτακτο Συνέδριο της ΚΝΕ, αποφασίζει τη συνέχιση της δράσης της ΚΝΕ μετά και τη ρήξη με το ΚΚΕ, προσθέτοντας τη λέξη NAP στον τίτλο της. **Η συγκρότηση της ΚΝΕ - NAP ήρθε σαν ώριμο τέκνο της ανάγκης, και όχι τυχαία συμπίπτει με το ξέσπασμα των μεγάλων καταλήψεων σε ΑΕΙ - ΤΕΙ και σχολεία το Νοέμβριο και το Δεκέμβριο του 1990**, που θα οδηγήσουν στο μεγαλειώδες νεολαιίστικο κίνημα του '90-'91 και στα τεράστια συλλαλητήρια σε όλη τη χώρα μετά τη δολοφονία του κομμουνιστή καθηγητή Ν. Τεμπονέρα (μέλος του ΕΑΜ) στην Πάτρα. Από τότε ξεκινά η διαδικασία ενοποίησης των Αριστερών Αντισυναινετικών Σχημάτων και **ακολουθεί η ίδρυση της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστερής Κίνησης σε ΑΕΙ-ΤΕΙ (ΕΑΑΚ)**, εγκαινιάζοντας μία νέα εποχή για τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής ριζοσπαστικής αριστεράς στο χώρο της φοιτητικής και σπουδάζουσας νεολαίας.

Μέσα σε αυτήν την πρώτη περίοδο έντονων διεργασιών και προσπαθειών, τόσο η ανάγκη για αριστερή πολιτική ενοποίηση των αγωνιστών του νεολαιίστικου κινήματος όσο και οι νέες συνθήκες στην πολιτική, την κοινωνία και κυρίως οι επιδράσεις τους στη νεολαία, **βάζουν στην ημερήσια διάταξη του δυναμικού της ΚΝΕ-NAP το ζήτημα της επαναθεμελίωσης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας. Έτσι το 1994 ξεκινάει ο διάλογος και δημοσιεύονται οι Θέσεις για ένα Συνέδριο επανίδρυσης μιας σύγχρονης απελευθερωτικής κομμουνιστικής νεολαίας, το οποίο πραγματοποιείται το Μάρτιο του 1995 στο Πολυτεχνείο και καταλήγει σε πολιτική απόφαση.** Ανάμεσα σε 3 προτάσεις υπερψηφίζεται **το νέο όνομα της οργάνωσης. Η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει πλέον ιδρυθεί.** Ένα χρόνο μετά, το Μάρτιο του 1996, διοργανώνεται στη Νομική η Συνδιάσκεψη για τη Διακήρυξη της νέας οργάνωσης.

«Η δυναμική της προσπάθειας μας πηγάζει από το μέλλον, από τις νέες αντιθέσεις, από τις νέες σημαίες που θα υψώνουν οι καταπιεσμένοι και εξεγερμένοι στην Ελλάδα και όλο τον κόσμο», αναφέρει η προγραμματική διακήρυξη της νΚΑ, θέλοντας να εκφράσει τη νεολαία της νέας αντικαπιταλιστικής αμφισβήτησης που αρνείται να καθορίζει τη ζωή της από το παρελθόν και κόβει πλέον τον ομφάλιο λώρο με την παλιά αριστερά και το ηττημένο κομμουνιστικό κίνημα: «Δε δεχόμαστε να δεσμεύσει η προηγούμενη ήττα το μέλλον της κοινωνικής επανάστασης. Είμαστε «καταδικασμένοι» να ξαναδοκιμάσουμε. Να επανιδρύσουμε τον κομμουνισμό, να τον επαναθεμελιώσουμε στις νέες, στις σύγχρονες συνθήκες και να τον κάνουμε νικηφόρο.»

Αυτή η νεολαία του «δε ζητάμε πολλά - τα θέλουμε όλα» καταφέρνει όντως να βγει με τσαμπουκά στην

τριετία που ακολουθεί, στα μπλόκα των εξεταστικών του ΑΣΕΠ, στην αντίθεση στον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, στο φοιτητικό κίνημα του 97-98, αλλά και στο μαθητικό κίνημα ενάντια στους νόμους Αρσένη. Σταθμός η μάχη του ΑΣΕΠ, όπου σε 32 πόλεις, στα εξεταστικά κέντρα, καθηγητές, δάσκαλοι, φοιτητές και εργαζόμενοι δίνουν μάχες για τη ματαίωση του. Στη διάρκεια των κινητοποιήσεων 3 αγωνιστές της ν.Κ.Α. δέχονται δολοφονική επίθεση από την ακροδεξιά συμμορία της Χρυσής Αυγής στα δικαστήρια της Ευελπίδων, ενώ ο Δημήτρης Κουσουρής τραυματίζεται βαριά. Τον ίδιο χρόνο, το 1998, πραγματοποιείται στη Φιλοσοφική Αθήνας η 2η Συνδιάσκεψη της νΚΑ με κεντρικό θέμα την πρόταση για το Αριστερό Αντικαπιταλιστικό Μέτωπο της νεολαίας (ΑΑΜ).

Δύο περίπου χρόνια μετά, ακολουθεί στα τέλη του 2000 το 2ο Συνέδριο της ν.Κ.Α. με κεντρικό σύνθημα «Δεν θα υπακούσουμε-έρχεται η δική μας εποχή», αφιερωμένο στο Γ. Γράψα, που είχε φύγει τον Ιανουάριο του ίδιου χρόνου. Σκιαγραφώντας τις νέες συνθήκες με τις οποίες η νεολαία εντάσσεται στην παραγωγή στη δίνη του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, μέσα από την ελαστικοποίηση της εργασίας και τις νέες μεθόδους απόσπασης σχετικής και απόλυτης υπεραξίας, η νΚΑ αναγνωρίζει πως η νέα εργατική βάρδια έρχεται να αποτελέσει την καύσιμη ύλη της αντιδραστικής ανάπτυξης του κεφαλαίου. Το συνέδριο καταλήγει σε πολιτική απόφαση για την μετωπική πρόταση του ΑΑΜ, την παρέμβαση στη νέα εργατική βάρδια, αλλά και την συγκρότηση και τις αρχές λειτουργίας της νΚΑ. Το 2002 συγκροτείται η «Πρωτοβουλία Αγώνα Θεσσαλονίκη 2003», με αφορμή την ελληνική προεδρεία της ΕΕ το πρώτο εξάμηνο του 2003. Από τον Ιανουάριο του 2003 αρχίζουν μαζικές κινητοποιήσεις σε πολλές πόλεις, με ιδιαίτερο κόμβο τις πανελλαδικές κινητοποιήσεις ενάντια στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη και τη Χαλκιδική. Η 3η Συνδιάσκεψη της νΚΑ πραγματοποιείται στον απόηχο των μεγάλων αυτών κινητοποιήσεων το Δεκέμβρη του 2003.

Ακολουθεί μία πενταετία όπου το νεολαιίστικο κίνημα έρχεται με πρωτοφανή τρόπο στο προσκήνιο. Με καθοριστική τη συμβολή της ΕΑΑΚ και της νΚΑ οι φοιτητικοί αγώνες του 2006 και του 2007 γίνονται εργαστήρι ενός ανατρεπτικού περιεχομένου και πάλης, αποτελώντας συχνά φάρο για την εκμεταλλεζόμενη κοινωνική πλειοψηφία. Για δύο περίπου χρόνια οι φοιτητικές καταλήψεις, οι πορείες και οι συγκρούσεις εισέβαλλαν ορμητικά στο πολιτικό σκηνικό. Μέσα από τις επεξεργασίες της για το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο, αλλά και τις θέσεις της για την απελευθερωτική παιδεία, η νΚΑ συνέβαλε καθοριστικά τόσο στο σχεδιασμό και τις μορφές πάλης όσο και στο κάθε φορά αναγκαίο για τη συνέχιση του αγώνα περιεχόμενο. Πάντα με την επιμονή πως αυτό το κύμα φοιτητικού ξεσηκωμού έρχεται από το αβέβαιο εργασιακό μέλλον. Η έκρηξη του Δεκέμβρη με αφορμή τη δολοφονία του 16-χρονου Αλέξη, ακολουθεί σαν το πρώτο ξέσπασμα μιας γενικότερης κοινωνικοπολιτικής σύγκρουσης που κυφορούνταν καιρό στο φόντο της κρίσης. Η νΚΑ από την πρώτη στιγμή δίνει όλες τις δυνάμεις της για ένα μαχητικό και ανατρεπτικό περιεχόμενο που θα συνενώνει τη νεολαία, μαθητική, φοιτητική και εργαζόμενη, αντιλαμβανομένη ότι ήταν η εξέγερση των τμημάτων της παρούσας και της μελλοντικής νέας εργατικής βάρδιας που για πρώτη φορά βρισκόταν στον πυρήνα της ταξικής σύγκρουσης και της αντικαπιταλιστικής πάλης.

Μέσα σε κλίμα έντονης συζήτησης και μετά από πλούσιο προσυνεδριακό διάλογο πραγματοποιείται το Φλεβάρη του 2010 το 3ο Συνέδριό της νΚΑ με βασικό θέμα την επικαιροποίηση της πολιτικής πρότασης της οργάνωσης για τη διαμόρφωση ενός αντικαπιταλιστικού επαναστατικού ρεύματος και μετώπου στη νεολαία.

Το διάστημα που μεσολάβησε από το 3ο συνέδριο μέχρι και την 4η συνδιάσκεψη της οργάνωσης, που έλαβε χώρα το Μάρτη του 2013 ήταν ένα διάστημα κοσμογονικών αλλαγών για τον κόσμο της δουλειάς και ιδιαίτερα για τη νεολαία. Πλέον η συζήτηση έρχεται να αναπτυχθεί μέσα σε ένα πολύ πιο δύσβατο και ανήλεο τοπίο, στιγματισμένο από τη δίνη της σύγχρονης καπιταλιστικής κρίσης και των ιδιαίτερων επιπτώσεών της στην Ελλάδα. Η οικονομική κρίση απλώνει επιθετικά τα πλοκάμια της για να στραγγαλίσει κάθε ελπίδα. Ο αστικός συνασπισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και των εθνικών κυβερνήσεων, πιο ενιαίος από κάθε άλλη στιγμή της πρόσφατης ιστορίας μας, επιτίθεται για να διασφαλίσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Στον αντίποδα, η Ελλάδα κλονίζεται από τεράστιες απεργιακές κινητοποιήσεις, αλλά και το κίνημα των πλατειών. Η κάποτε αποκαλούμενη «γενιά των 700 Ευρώ», γίνεται πλέον γενιά των μνημονίων, της ανεργίας και της μισής δουλειάς, της νέας μετανάστευσης και του κοινωνικού αποκλεισμού.

Ερχόμενοι στο σήμερα, ο κύκλος αγώνων του 2010-2014 κλείνει και περνάμε πλέον σε μία νέα καμπή της ταξικής πάλης και της πολιτικής αναμέτρησης. Ως νΚΑ καλούμαστε ακόμη μία φορά να συμβάλουμε με κάθε τρόπο στην ενίσχυση του νεολαιίστικου κινήματος στην λογική ενός αγωνιστικού μετώπου αντεπίθεσης, αντιπολίτευσης και ανατροπής.

Πολύ περισσότερο όμως μπροστά και στο επερχόμενο 4ο συνέδριό μας, που φιλοδοξούμε να πραγματοποιηθεί μέσα στο 2015, **βασικός στόχος μας δεν θα μπορούσε παρά να είναι και η καθοριστική συμβολή μας στη συγκρότηση μιας σύγχρονης κομμουνιστικής αφήγησης για τη νέα γενιά, σε μία δύσκολη περίοδο όπου καλούμαστε να επανορίσουμε τις έννοιες της Συλλογικότητας, του Δικαιώματος, του Αγώνα, της Ανατροπής.** Στην εποχή του τέλους των θεωριών για το «τέλος της ιστορίας», η ιστορία είναι ξανά ανοιχτή σε προτάσεις.

Το έργο δύσκολο, όμως η νεολαία μας πάντα αρέσκονταν στις προκλήσεις.

της Ελένης Τριανταφυλλοπούλου, μέλος του γραφείου του Κ.Σ. της ν.Κ.Α.

Προς το 4ο συνέδριο της νΚΑ

Είκοσι χρόνια μετά την ίδρυσή της, η νΚΑ βρίσκεται σήμερα με αποφασιστικότητα μπροστά στις νέες, δύσκολες αλλά και ελπιδοφόρες προκλήσεις της εποχής μας. Για τους επαναστάτες και τις οργανώσεις

τους, τα χρόνια που κουβαλάνε στις πλάτες τους δεν είναι κριτήρια για να βγουν στη σύνταξη, αλλά αντιθέτως εχέγγυα για να ξεκινούν κάθε φορά από την αρχή με μεγαλύτερη πείρα καθώς πάντα στην παρέμβαση στο σήμερα είναι που κρίνονται. Και μια από τις πιο βασικές κατευθύνσεις στη νΚΑ είναι αυτή: Ότι όσα και αν είναι τα όρια και οι αδυναμίες μας, δε θα κρυφτούμε από την εποχή αλλά θα την κοιτάξουμε κατάματα προσπαθώντας θαρρετά να την επηρεάσουμε, να τη στρέψουμε σε επαναστατική κατεύθυνση.

Τι σημαίνει όμως στο σήμερα, μια κομμουνιστική επαναστατική οργάνωση της νέας γενιάς; Πρώτα και κύρια, σημαίνει σήκωμα του κεφαλιού, αναμέτρηση με τις μεγάλες προκλήσεις του καιρού. Έχει γίνει πια κατανοητό, ότι ο κόσμος δεν αλλάζει με προσευχές, με αναθέσεις, ούτε δυστυχώς με σποραδικές απεγνωσμένες στιγμές οργής. Η στράτευση σε μια κομμουνιστική οργάνωση για έναν νέο και μια νέα σήμερα, σημαίνει πρώτα και κύρια υπέρβαση του εγκλεισμού στον εαυτό, συνειδητή συμπόρευση με άλλους και άλλες σε ένα δρόμο που μπορεί να φαίνεται μακρύς αλλά ξεκινά με ένα μικρό βήμα. Σημαίνει αναζήτηση ενός άλλου αξιακού συλλογικού προτύπου με γνώμονα την αλληλεγγύη, τη συντροφικότητα και όχι τον ανταγωνισμό και την απομόνωση.

Ειδικά στην εποχή μας, τα ερωτήματα αυτά έρχονται με πιο έντονο τρόπο και τίθενται στην τόσο σύνθετη νέα κατάσταση που βιώνουμε. Όμως ακριβώς στη νέα εποχή, είναι που γίνεται ακόμα πιο σημαντική η σύγχρονη κομμουνιστική στράτευση. Γιατί η νέα γενιά δε μπορεί και δεν πρέπει να πετσοκόψει οικειοθελώς τα όνειρά της, πετώντας τα μπροστά στους οδοστρωτήρες του «ρεαλισμού», των «έντιμων συμβιβασμών» και των τηλεοπτικών αναμετρήσεων. Η νέα γενιά είναι που καλείται να πάρει πάνω της αυτή την ιστορική υπόθεση της ανατροπής. Ένα βάρος που δε το ζήτησε, δε το ήθελε αλλά της έλαχε. Ένα βάρος που ή θα το σηκώσει και θα πάει προς το μέλλον ή θα την καταπνίξει και μαζί με αυτή θα συνεχίζει να βυθίζεται η ανθρωπότητα στο σκοτάδι.

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα, **η νΚΑ προετοιμάζεται για το 4ο συνέδριό της**, τους επόμενους μήνες. Εκτιμούμε βαθιά ότι θα σηματοδοτήσει ένα σημαντικό θετικό βήμα για τη νΚΑ αλλά και συνολικά την αντικαπιταλιστική αριστερά και το κίνημα της νεολαίας, θα χρωματιστεί από τον πλούτο των απόψεων και εμπειριών, θα μελετήσει και κατανοήσει τις συνταρακτικές εξελίξεις των τελευταίων ετών και θα συμβάλλει στη συγκρότηση του σύγχρονου προγράμματος που αντιστοιχεί στην επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση της νέας γενιάς.

Βιώνοντας πια έξι χρόνια την κοινωνική έρημο της ανελέητης καπιταλιστικής επίθεσης, αναγνωρίζοντας τις εμπειρίες και τα όρια των αγώνων που προηγήθηκαν, αναμετρώμενοι με τη νέα πολιτική κατάσταση στην κοινωνία και την Αριστερά και το εκρηκτικό διεθνές τοπίο θα επεξεργαστούμε το στίγμα και το περιεχόμενο της επαναστατικής οργάνωσης νεολαίας. Ακόμα περισσότερο, οφείλουμε να αναμετρηθούμε με το καθήκον της συγκρότησης της νεολαίας του σύγχρονου κομμουνιστικού φορέα, και αντίστοιχα με την διαμόρφωση μιας πρότασης Διακήρυξης για την κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας της εποχής μας.

Υπό αυτό το πρίσμα, θα προσπαθήσουμε να αναγνωρίσουμε και συνεχίσουμε τα θετικά βήματα της οργάνωσής μας τα τελευταία χρόνια αλλά και να κάνουμε βαθιά αυτοκριτική για τα όρια και της αδυναμίες μας. **Κορυφαίο καθήκον, είναι να σκεφτούμε συλλογικά τι σημαίνει κομμουνιστική στράτευση μέσα στο σύγχρονο τοπίο για τη νεολαία.** Ποιές οι προοπτικές και τα αναγκαία βήματα για το κίνημα και το αντικαπιταλιστικό μέτωπο στη νέα γενιά; Τι σηματοδοτεί για την παρέμβαση στους χώρους δράσης του νεολαιίστικου κινήματος και κυρίως στην έρημο της ανεργίας και της ελαστικής εργασίας; Πώς θα συμβάλλει μια επαναστατική οργάνωση νεολαίας στο σύγχρονο επαναστατικό κόμμα, στην ανάπτυξη και ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στα βήματα για τη συγκρότηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής και αντι ΕΕ Αριστεράς;

Η νΚΑ δεν αντιλαμβάνεται το στόχο της οργανωτικής και πολιτικής της συγκρότησης, ως μια αυτοαναφορική ανάγκη αναπαραγωγής και διεύρυνσης. Η στράτευση στη νΚΑ, σημαίνει παράλληλα και μια στράτευση στην αλλαγή των πραγμάτων, στην κοινωνία και την Αριστερά, συμμετοχή σε μια

προσπάθεια που υπερβαίνει τα σημερινά όρια και δεδομένα και αναμετρείται στο σήμερα με το καθήκον της συγκρότησης ενός μαζικού επαναστατικού ρεύματος και κόμματος. **Ενός διευρυμένου συλλογικού υποκειμένου, στο οποίο -όπως πάντα- στην πρώτη γραμμή.**

του Θάνου Ανδρίτσου, στέλεχος της ν.Κ.Α.

[Δείτε εδώ ένα σύντομο χρονικό-ιστορικό της πορείας του ΝΑΡ και της νεολαίας από το 1989 μέχρι σήμερα](#)

[Tweet](#)
